

Ніна МАТВІЄНКО,

народна артистка України, лауреат
Державної премії
імені Т. Г. Шевченка, Герой України:

– Розумієте, архівам як сховищам документів я чомусь не надавала якогось значення...Більш цінними для мене є бібліотеки – саме книги. Але, якщо ми говоримо про архіви, то у мене виникає чимало запитань. Цікаво, а з якого часу взагалі збираються і зберігаються документи в наших архівах? Чи є, наприклад, якісь архівні зібрання про Марусю Чурай? Запитую про це, бо мало знаю про архіви. Так сталося, що мені не доводилося в них працювати, хоча дуже хотіла б дізнатися про долю свого дідуся. Але як це зробити, коли я не знаю року його народження? Покійна мама теж не знала... Архіви дуже потрібні нам. Проте так виходить, що для архівів держава хоч щось робить, принаймні, виділяє приміщення, а ось, наприклад, художники потерпають. Для їхніх картин бракує залів. Нікуди здати полотно – воно лежить в майстерні і зогниває. А художнику цікаво, щоб його картина була збережена. І такі архіви, напевно, також повинні бути. Або таке питання. Є архіви співаків. А хто їх формує? Сім'я? А якщо це буде нецікаво для людей? І ще: дуже важливо, щоб такі архіви були недоторканні. Що я маю на увазі? Ось уже довкола музею-квартири Павла Тичини починається якась катавасія. Міська влада щось задумала... Дуже прикро, але це правда: ми живемо в епоху невігласів і дурисвітів. У тих, хто прийшов до влади, бракує культури й інтелігентності. Це – жахливо, але й це ми повинні пережити. Від таких людей хочеться кудись заховатися чи здатися в архів. Для мене – це не жарти. Наголошую: треба, щоб держава захищала наші надбання, нашу історію, яку потрібно дбайливо берегти. Коли держава опікується архівами – вона повноцінна держава. Ми мусимо сподіватися, що архівами цікавитимуться ті, хто прийдуть в цей світ після нас. Вони повинні знати всю правду.